

KO JE KO

Dejan Aleksić (1972, Bad Oajnhauzen, Nemačka), objavio je knjige pesama *Potpuni govor* (1995), *Dokazivanje senke* (1996), *Svagdašnji čas* (2000), *Sobna mitologija* (2003), *Posle* (2005), *Dovoljno* (2008), *Jedino vetar* (2011), *Biti* (2013), *U dobar čas* (2016), *Radno vreme raja* (2018), *Dokle traju svetovi* (izabrane pesme, 2020), *Uradi sam* (2021), *Odavde se vidi* (2023) i *Mag-netno polje* (2025), kao i roman *Petlja* (2021) i zbirku priča *Homunkulus* (2025). Dobitnik je „Brankove nagrade”, Nagrade „Matićev šal”, „Prosvetine nagrade”, nagrada „Branko Miljković”, „Branko Ćopić”, „Meša Selimović”, „Zmajevе nagrade”, „Miroslav Antić”, „Vasko Popa”, „Vladan Desnica”, i dr. Autor je i dvadesetak knjiga namenjenih deci, za koje je dobio brojna književna priznanja, među kojima i Nagradu „Politikinog zabavnika”, dva puta Nagradu „Neven”, Nagradu Zmajevih dečjih igara, Nagradu „Dušan Radović”... Autor je i nekoliko pozorišnih tekstova za decu. Zastupljen je u brojnim antologijama, a pesme su mu prevedene na engleski, grčki, norveški, bugarski, francuski, slovenački, poljski i makedonski jezik. Dobitnik je stipendije iz Fonda „Borislav Pekić” za 2010. godinu. Živi u Kraljevu i radi na mestu urednika časopisa *Povelja* i izdavačke delatnosti NB „Stefan Prvovenčani”.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Domesti* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke Tvi-ter priča (2014. i 2017) i studiju *Imperativ no-*

vuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikro-priča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozai-ista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Vilijam Barouz (*William Burroughs*; 1914, Sent Luis, SAD – 1997, Lorens, Kansas, SAD), američki pisac i vizuelni umetnik, jedna od središnjih ličnosti bitničke generacije i posleratne američke avangarde. Diplomirao je na Univerzitetu Harvard. Prvi roman, *Junkie* (1953), objavio je pod pseudonimom Vilijam Li, dok mu je međunarodnu slavu doneo roman *Naked Lunch* (1959; srpski prevod *Goli ručak*, Prosveta, 1986). U saradnji sa Brajonom Gajsinom razvio je *cut-up* tehniku, koju je primenio u knjigama *The Soft Machine* (1961), *The Ticket That Exploded* (1962) i *Nova Express* (1964). Objavio je i romane *Cities of the Red Night* (1981), *The Place of Dead Roads* (1983) i *The Western Lands* (1987), kao i brojne eseje, intervju i zvučne zapise. Njegovo delo snažno je uticalo na književnost, muziku i kontrakulturu druge polovine dvadesetog veka.

Pol Bous (*Paul Bowles*; 1910, Njujork, SAD – 1999, Tanger, Maroko), američki pisac, kompozitor i prevodilac. Studirao je kompoziciju kod Arona Koplanda, a tokom tridesetih i četrdesetih godina pisao je muziku za pozorište, balet i film. Književnu slavu stekao je romanom *The Sheltering Sky* (1949; srpski prevod *Čaj u*

Sahari, Rende, 2005), nakon kojeg je objavio romane *Let It Come Down* (1952), *The Spider's House* (1955) i *Up Above the World* (1966). Autor je više zbirki pripovedaka, među kojima su *The Delicate Prey and Other Stories* (1950; srpski prevod *Nežni plen i druge priče*, KCNS, 2023) i *Midnight Mass* (1981), putopisne knjige *Their Heads Are Green and Their Hands Are Blue* (1963) i autobiografije *Without Stopping* (1972). Bivio se i snimanjem tradicionalne marokanske muzike i prevođenjem dela marokanskih autora i usmenih pripovedača.

Džejn Bouls (*Jane Bowles*; 1917, Njujork, SAD – 1973, Malaga, Španija), američka spisateljica i dramska autorka. Njen nevelik opus čine roman *Two Serious Ladies* (1943; srpski prevod *Dve ozbiljne dame*, Štrik, 2015), drama *In the Summer House* (1953) i zbirka pripovedaka *Plain Pleasures* (1966; srpski prevod *Jednostavna zadovoljstva*, Štrik, 2017). Njena proza je obeležena crnim humorom, neobičnim dijalozima i psihološki složenim, često marginalizovanim ženskim likovima. Posle moždanog udara 1957. godine gotovo je potpuno prestala da piše, a njeno delo steklo je veće priznanje tek u decenijama nakon smrti.

Risto Vasilevski (1943, Nakolec na Prespanskom jezeru, Makedonija), piše (na srpskom i makedonskom) poeziju, prozu, eseje i književnu kritiku, prevodi sa makedonskog, turskog, portugalskog, albanskog, rumunskog, ruskog, bugarskog i slovenačkog. Knjige pesama: *Šaputanja* (1968), *Vremenija* (1970), *Davanje oblika* (1981), *Listanje vremena* (1984), *Bolna kuća* (1984), *Otići u Prespu* (1986), *Igranje glavom* (1997), *Letopis hiljadudevetstoposlednje* (2000), *Tkanica zla* (2001), *Hram, ipak hram* (2003), *Freska od reči* (2005), *Iskopine* (2006), *Suš (slovošpev)* (2007), *Ode, o da* (2013), *Suš* (2014), *Božanstveni dodiri – stihovi iz knjiga objavljenih na makedonskom jeziku* (2018) i *Srce kruga* (2018); filosofeme *Nulto vreme* (2010), *Snovid*

bitka (2012), *Otisci svesnog* (2016) i *Ključaonica* (2020); roman za decu u stihovima *Novčanikova čudbina* (1998). Stručna monografija: *Od ćerpiča do fasade* (1975). Priredio više knjiga i antologija.

Aleksa Vasiljević (1996, Kragujevac), diplomirao je na Katedri za anglistiku na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Prevodi sa engleskog jezika.

Borivoj Gerzić (1959, Beograd), pisac šest knjiga pripovedaka, poslednje tri za „Rende” – *Jedan život kakav jeste* (2012), *Poslednje stvari* (2014), *Priča. Ljubav* (2016), romana *Lutam sad mrtav svetom* (2025) i zbirke pesama *Ja svako i druge pesne* (2022), kao i nekoliko pozorišnih komada – *Srne bez puške* (2017), *Nadležnom* (2019) i dr. Objavio je studiju o fenomenu umiranja *Koreografija moriendi* (2016), biografiju *Beket: čovek i delo* (2019), knjigu *Otključavanje Uliksa* (2025); kourednik je antologije savremene svetske priče *Kule, gradovi: majstori kratke proze – od Gogolja do Fostera Volasa* (2013). S engleskog je preveo dela dvadesetak autora, između ostalih *Mesečinu i druge drame* Harolda Pintera, *Tamni lavirint* Lorensa Darel, Džojsove, *Beketove* i *Makjuanove* pripovetke, drame *Sema Šeparda*, *Edvarda Olbija*, *Mameta*, *Artura Kopita*, *Dilanovu* poemu „Mučko ubistvo”. Autor je i *Rečnika anglo-američkog slenga*, *Rečnika engleskih fraza i idioma* i *Rečnika srpskog žargona*.

Vladislava Gordić Petković, redovna profesorka na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavila je monografije *Sintaksa tišine: poetika Rejmonda Karvera* (1995) i *Hemingvej: poetika kratke priče* (2000), zbirke naučnih studija *Korespondencija: tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Na ženskom kontinentu* (2007), *Mistika i mehanika* (2010) i *Put ka slici sveta* (2024). Njeni eseji, književne kritike i kolumne sabrani su u knjigama *Virtuelna književnost* (2004),

Virtuelna književnost 2 (2007), *Književnost i svakodnevnica* (2007) *Formatiranje* (2009), *Put ka slici sveta* (2024) i *Memorijska pena: raščitanja* (2025). Zbirku članaka *Književnost s praga veka: ogledi i iz anglofone književnosti* (2019) objavila je u koautorstvu s Ivanom Đurić Pau-nović, a sa Mladenom Jakovljevićem studiju *Književni um i područja fantastike* (2023). Priredila je za štampu kritička izdanja drama Vilijama Šekspira *Korolan*, *Hamlet* i *Magbet*, *Buku* i *bes* Vilijama Foknera i izbor iz književnog dela Antonija Isakovića za ediciju *Deset vekova srpske književnosti*. U saradnji sa Arijanom Luburić Cvijanović sačinila je zbornik radova *Nova lica svetske književnosti* (2012). Priredila je antologije *Novosadska ženska proza: od ispo-vesti do putopisa* (2020) i *Regiona: antologija regionalne ženske književnosti* (2022).

Almir Zalihić (1960, Mostar), završio je studije književnosti. Poeziju, prozu, esejistiku i književnu kritiku u listovima i časopisima objavljuje od 1980. godine. Bavi se antologičarskim radom. Zastupljen je u antologijama, čitankama, panoramama i izborima književnog stvaralaštva. Uredio je i priredio na desetine knjiga drugih autora. Glavni je urednik izdavačke kuće „Zalihica“. Bio je glavni i odgovorni urednik časopisa *Život*, te časopisa *Mak*. Član je Društva pisaca BiH. Objavljene knjige: *Suhi žig* (priče, 1989), *Raseljeno lice* (poezija, 1993), *Raseljeno lice i druge pjesme* (poezija, 1994), *Pogled iznutra* (eseji, 1999), *Raseljeno lice i drukčije pjesme* (poezija, 2000), *Sasvim obična smrt* (roman, 2002), *Porodični album* (poezija za djecu i omladinu, 2003), *Rječnik sumnji* (poezija, 2005), *Imaju li zvijezde domovinu* (priče, 2007), *Iskorak iz muka* (eseji, kritike, 2010), *Lucida Calligraphy* (poezija, 2010), *Polovina pređašnjeg svijeta* (poezija, 2011), *Camera obscura* (poezija, 2012), *Poetika razdešenih detalja Amira Brke* (studija, 2016), *Iskorak iz muka* (kritike, 2019), *Tuga je golub u bijelom* (priče, 2020), *Kruna svega srušenog* (poezija, 2020), *Pogled iznutra*, iz-

nova – o književnosti Bošnjaka Sandžaka (2024, studija), *Slaganje vremena* (poezija, 2024). Živi u Sarajevu.

Pero Zubac (1945, Nevesinje), pesnik, pisac za decu, esejista, antologičar i prevodilac. Gimnaziju je završio u Zrenjaninu, a studirao je jugoslovenske književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Na književnoj sceni pojavio se šezdesetih godina dvadesetog veka i tokom narednih decenija objavio veliki broj pesničkih knjiga, dela za decu, eseja i antologija. Širu popularnost stekao je ljubavnom poemom *Mostarske kiše* (1974), koja je postala jedno od njegovih najpoznatijih dela i prevedena je na brojne jezike. Među značajnijim knjigama su *Nevermore* (1967), *Razgovori sa Gospodinom* (1971), *Zakasnela pisma* (1973), *Razlog blagosti* (1975), *Uzmorje* (1978), *Ljuvene* (1980), *Otvoreni san* (1980), *Miris bejturana* (1984), *Pesmar* (1986), *Doba kiša* (1989), *Tamne rime* (2001), *Povratak Mostaru* (2005), *Molitvenik sna* (2007), *Lenka Dunderska* (2010), *Glasoni u tišini* (2017), *Klupko života* (2019) i *Pesme za Mej* (2023). Pisao je i poeziju i prozu za decu, priređivao antologije domaćeg i stranog pesništva i bavio se televizijskim i kulturnim radom. Dobitnik je brojnih nagrada i preveden na mnoge jezike. Živi u Novom Sadu.

Marija Jovanović (2000, Požarevac) završila je osnovne studije arapskog jezika i književnosti, a potom i master studije na Filološkom fakultetu u Beogradu. Bila je dobitnica Dositejeve stipendije na osnovnim i master studijama. Trenutno pohađa doktorske studije na Filološkom fakultetu u Beogradu. S arapskog na srpski prevela je kratke saudijske priče *Poslednji indijanac* pisca Tarika el Džarida u saradnji s kolegicom Olgom Divjak, a potom i kratke omanske priče *Zakoni gubitka* omanskog pisca Mazina Habiba. Takođe, s kolegicom Olgom Divjak napisala je udžbenik srpskog jezika namenjen govornicima arapskog jezika.

Natalija Ludoški (1966, Perlez), književnost je završila na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde je magistrirala („Književna kritika u delu Slobodana Jovanovića”) i doktorirala („Književnokritičko i naučno delo Mladena Leskovca”). Objavila je knjige *Slobodan Jovanović kao književni kritičar* (2008), *O Mladenu Leskovcu: ogledi, članci, prepiska* (2011), *Književna ogledanja Mladena Leskovca nad piscima savremenika* (2015), *Skica za književni lik Slobodana Jovanovića* (2019), *Nije mi svejedno s kim razgovaram* (intervjui s piscima, 2020), *Put smisla – odabrane književne kritike* (2021) i priredila knjigu Mladena Leskovca *Izbor iz dela* (2017). Metodičke radove, književnokritičke i književnoistorijske ogledе objavljuje u periodici. Zaposlena je u Zrenjaninskoj gimnaziji. Živi u Novom Sadu.

Ivana Maksić (1984, Kragujevac), piše poeziju, crtice, eseje i prevodi s engleskog jezika. Objavila knjige poezije *O telo tvori me* (2011), *Izvan komunikacije* (2013), *La mia paura di essere schiava* (na italijanskom, 2014) i knjižicu *Jaz sem tvoj propagandni film* (2018), kao i knjigu kratke proze *Vejavica: maršal depresija* (2023). Poezija joj je zastupljena u više antologija i zbornika. Urednica je zbornika poezije socijalne tematike *Do zuba u vremenu* (2014) i regionalnog zbornika socijalne i angažovane poezije *REZ* (2016), te novina *MAMAC* (od 2015). *Kćeri, zar ne vidiš da gorim* je autorkina četvrta knjiga poezije (Nagrada Beogradskog festivala poezije i knjige *Trgni se! Poezija!* 2020).

Ljiljana Maletin Vojvodić (Novi Sad), završila studije književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Članica je Srpskog književnog društva i Društva književnika Vojvodine. Autorka je romana, kulturoloških studija, knjiga o umetnosti, knjiga umetnika (*Kako razumeti savremenu umetnost*, *Skrik*, *Oni koji jedu sirovo meso*, „Post Nora” art(ist), *Kako razumeti novu umetničku praksu* i dr.). Izlagala je u Srbiji i

inostranstvu, a tekstovi su joj objavljivani u domaćim i stranim antologijama, u domaćim časopisima, dnevnoj štampi i onlajn. Boravila je na rezidencijalnim i istraživačkim projektima u Norveškoj, Finskoj, Švedskoj, Japanu, Francuskoj, Portugaliji, Španiji, Rusiji, Estoniji, Latviji, na Islandu, Grenlandu, Svalbardu i dr. Kurednica *Evrovizion.Crossing Novi Sad* magazina (*ifa*, Štutgard), glavna i odgovorna urednica portala za umetnost *Art boks*. Nagrađivana je za svoj književni rad: Nagrade „Ula-znica”, „Andra Gavrilović” i „Milutin Uskoko-vić”, kao i inostranim grantovima i stipendijama (NORLA, MQ – Beč, Ambasada Norveške u Beogradu, Ministarstvo inostranih poslova Finske, Ministarstvo inostranih poslova Austrije, EU Japan Fest – Tokio, Novi Sad EPK 2022, Muzej Upernavik, Grenland i dr.).

Muhamed Mrabet (*Mohammed Mrabet*; 1936, Tanger, Maroko), marokanski usmeni pripovedač i slikar. Početkom šezdesetih godina upoznao je Pola Boulsa, koji je tokom narednih decenija snimao i prevodio njegove priče na engleski. Zajedno su objavili više knjiga, među njima *Love with a Few Hairs* (1967), *M'Hashish* (1969), *The Lemon* (1969) i *The Big Mirror* (1977). Pored književnosti bavi se i slikarstvom, a radove je izlagao širom Evrope i Amerike.

Petar Matović (1978, Užice), završio je studije srpske književnosti u Beogradu. Piše poeziju i eseje, objavljuje u periodici, zastupljen je u više antologija u zemlji i inostranstvu. Pesme su mu prevedene na više jezika. Objavio je zbirke pesama: *Kamerni komadi* (1996), *Koferi Džima Džarmuša* (2009; prevedena izdanja: *Walizki Jima Jarmusha*, Maximum, Kraków, 2011; *Les maletes de Jim Jarmusch*, La Cantarida, Palma de Mallorca, 2013), *Odakle dolaze dabrovi* (2013), *Iz srećne republike* (2017), *Ne hleb, već morfijum – izabrane pesme* (Zagreb, 2019), *Od srećnata republika* (Skoplje, 2020) i *Kao eho na*

sonaru – *izabrane pesme* (2024). Dobitnik je stipendija: „Gaude Polonia” (2013) Ministarstva kulture Republike Poljske, „Baltičkog centra za pisce i prevodioce” (Vizbi, Švedska, 2015), „Traduki” (Split, 2016), „Kulturkontakt” (Beč, 2017) i „Q21” (Beč, 2017). Dobitnik je nagrada „Branko Miljković” i Pero despota Stefana Lazarevića za zbirku pesama *Iz srećne republike*.

Dimitrije Mitrinović (1887, Donji Poplat – 1953, Ričmond kod Londona), književni kritičar, filozof, esejista, pesnik, prevodilac i jedan od značajnih predstavnika rane srpske avangarde. Detinjstvo je proveo u Zovom Dolu kod Nevesinja, školovao se u Blagaju i Mostaru, a filozofiju, psihologiju i logiku studirao je u Zagrebu, Beogradu, Beču, Minhenu i Tbingenu. Bio je saradnik i član uredništva časopisa *Bosanska vila*, u kojem je 1905. objavio i svoju prvu pesmu „*Lento doloroso*” pod pseudonimom M. Dimitrijević. Sarađivao je i u časopisima *Brankovo kolo*, *Delo*, *Nova iskra*, *Srđ*, *Srpski književni glasnik* i drugim. U tekstu *Estetske kontemplacije* (1913) formulisao je jedan od prvih futurističkih programskih iskaza u srpskoj književnosti. Posle izbijanja Prvog svetuskog rata odlazi u London, gde je nastavio intenzivan intelektualni i publicistički rad i bio povezan sa časopisima *The New Age* i *The New Europe*. Zalagao se za jugoslovensko ujedinjenje, panslovenstvo i različite oblike evropskog i svetskog duhovnog povezivanja. Bio je u kontaktu sa Vasilijem Kandinskim i brojnim britanskim intelektualcima. Njegovo delo ponovo je afirmisao Predrag Palavestra, naročito u knjizi *Dogma i utopija Dimitrija Mitrinovića* (1977).

Jelena Ognjenović (2001, Sremska Mitrovica), završila je osnovne i master studije na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu na Odseku za srpsku književnost i jezik. Trenutno je na doktorskim studijama (Jezik i književ-

nost). Prikaze i naučne radove je objavljivala u nekoliko nacionalnih zbornika i časopisa. Autorka je romana za decu *Poslednji lešnik* (2016). Dobitnica je Nagrade „Andra Gavrilović” (2026) za najbolju književnu kritiku. Zaposlena je na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu kao istraživačica-pripravnica.

Ivan Radosavljević (1969, Jagodina), diplomirao je svetsku književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Od 1994. do 1999. radio je kao urednik u književnom časopisu *Reč*, a od 1999. do 2013. kao urednik u izdavačkoj kući „Stubovi kulture”. Piše književnu kritiku, prevodi s engleskog, francuskog i španskog jezika. Objavio je knjigu književnih kritika *Budno oko – Iz savremene srpske proze* (1999). Živi u Beogradu.

Nemanja Radulović (1978), završio je studije srpske književnosti sa opštom književnošću na Filološkom fakultetu u Beogradu, na kom danas radi kao profesor na Katedri za srpsku književnost sa južnoslovenskim književnostima. Pored folkloristike, bavi se proučavanjem ezoterizma, naročito u vezi sa književnošću. Autor je knjiga *Slika sveta u srpskim narodnim bajkama* (2009), *Podzemni tok. Ezoterično i okultno u srpskoj književnosti* (2009), *Formule, slike, jednostavni oblici* (2015), *Podzemni tok 2. Srpska književnost i ezoterizam 1957–2000* (2020). *Gde ruža i lotos cveta. Slika Indije u srpskoj književnosti i kulturi* (2023).

Jelena Savić, aktivistkinja romskog porekla rođena u Beogradu, trenutno je na doktorskim studijama digitalne humanistike pri Centru za rodna istraživanja Univerziteta u Upsali. Završila je master studije filozofije na Centralno-evropskom univerzitetu u Budimpešti, kao i osnovne studije andragogije na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Njen umetnički rad obuhvata poeziju, performans, digitalnu ilustraciju.

ciju i strip, a pod uticajem feminističke i kritičke teorije, teorije svetskog sistema kolonijalnosti/modernosti, afropesimizma, studija beline i kritičke teorije rase, preispituje gadžovansku supremaciju i kanonske prikaze romskog subjektiviteta. Pesme su joj štampane u prolećnom broju časopisa *Packingtown Review* 2023. godine, kao i u antologiji *Cat Painters: An Anthology of Contemporary Serbian Poetry* (2016). Njenu ranu zbirku pesama, *Eksplzivne trunčice* (2004), objavila je Matica srpska. Svoju poeziju deli i na veb-platforni *usernameka-spoetry.wordpress.com*.

Maja Rogač Stančević (1973, Novi Sad), doktorirala na Odseku za srpsku književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Piše studije, eseje i književnu kritiku. Objavila je studije *Figuralnost i figurativnost* (2008) i *Istorija, pseudologija, fama* (2010). Objavljuje kritičke tekstove u periodici. Živi u Novom Sadu.

Srdan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu „Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta”. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev” u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga”. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta *www.bestseler.net*, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica” (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić”, te nagrada „Biljana Jovanović” i „Edo Budiša”. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna*

magla pada (2017), *Ljubavna pesma* (2020) i *Autosekcija* (2023), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Milovan Stefanovski (1952, Resen, Makedonija), pesnik, pripovedač, romansijer, književni kritičar, publicista, prevodilac. Studirao je na Univerzitetu „Sv. Ćirila i Metodija” u Skoplju. Diplomirao je na smeru Jugoslovenska književnost sa makedonskim jezikom na Filološkom fakultetu 1975. godine. Radio je u više redakcija časopisa, nedeljnika i novina, počevši kao novinar saradnik, a završivši kao glavni i odgovorni urednik dnevnih novina. Od 1987. do 1991. bio je predavač makedonskog jezika na univerzitetima u Krajovi i Istanbulu. Autor je šest zbirki poezije, isto toliko romana, knjige eseja, a najznačajniji prevodi su mu *Putovanja Čajlda Harolda* (prvo pevanje) Dž. G. Bajrona i *Pesma o Nibelunzima*, nemački srednjovekovni spev (2015). Zastupljen je u najznačajnijim antologijama savremenog makedonskog pesničkog i proznog stvaralaštva u zemlji i inostranstvu. Njegove knjige, kao i pojedinačne pesme i pripovetke prevedene su i objavljene na više stranih jezika. U dva navrata, po jedan mandat, bio je sekretar i predsednik Društva književnika Makedonije. Član je Unije književnih prevodilaca Makedonije. Dobitnik je najznačajnijih književnih nagrada i priznanja koja se dodeljuju u Makedoniji.

Džon Hopkins (*John Livingston Hopkins Jr.*; 1938, Orindž, Nju Džerzi, SAD – 2021, Engleska), američki romansijer, putopisac i dnevničar. Diplomirao je na Univerzitetu Princeton, a od 1962. do 1979. živio je u Maroku. Objavio je romane *The Attempt* (1968), *Tangier Buzzless Flies* (1972) i *The Flight of the Pelican* (1983). Najpoznatiji je po knjizi *The Tangier Diaries 1962–1979* (1995), a dnevničke zapise sa svojih putovanja objavio je i u knjigama *The South*

American Diaries (2007) i *The White Nile Diaries* (2014).

Igor Cvijanović (1979, Tuzla), završio je osnovne i magistarske studije na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, a doktorirao na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavio je prevode knjiga Dejvida Fostera Volasa, Kormaka Makartija, Džona Barta, Karila Filipisa, Ta-Nehasija Koutsa, Krisa Abanija, En Karson, Džojks Kerol Outs, Eni Pru, Isaka Baševisa Singera, Henrija Džejmsa, Tomasa Ligitija i drugih. Dobitnik je Nagrade za prevod godine 2011. Društva književnika Vojvodine za prevod knjige *Izgubljen u kući smeha* Džona Barta. Autor je studije *Nik Kejv i poetika prestupa* (2022). Živi i radi u Novom Sadu.

Alfred Čester (*Alfred Chester*; 1928, Bruklin, SAD – 1971, Jerusolim, Izrael), američki prozni pisac i književni kritičar. Studirao je na Njujorškom univerzitetu i Univerzitetu Kolumbija. Objavljivao je priče, eseje i kritike u brojnim američkim književnim časopisima. Dobitnik je Gugenhajmove stipendije 1957. godine. Objavio je zbirke pripovedaka *Here Be Dragons* (1955) i *Behold Goliath* (1964), kao i romane *Jamie Is My Heart's Desire* (1956) i *The Exquisite Corpse* (1967). Deo njegovih tekstova objavljen je posthumno u knjigama *Head of a Sad Angel* (1990) i *Looking for Genet* (1992).

Jasna Šamić (1949, Sarajevo), bosanskohercegovačka i francuska književnica, pesnikinja, romansijerka, esejistkinja, prevoditeljka, orijentalistkinja i pozorišna autorka. Diplomira-

la je orijentalistiku na Univerzitetu u Sarajevu, gde je kasnije i doktorirala, a usavršavala se i u Parizu. Njen naučni rad posebno je vezan za osmansku i sufijsku književnost, istoriju kulture i odnose Istoka i Zapada. Radila je u Orijentalnom institutu u Sarajevu i predavala na univerzitetima u Francuskoj. Piše na bosanskom/srpskohrvatskom i francuskom jeziku, a objavljuje poeziju, romane, pripovetke, eseje, drame i naučne studije. U njenim književnim delima često se prepliću teme egzila, identiteta, istorije, rata, položaja žene, kulturnog pamćenja i susreta različitih civilizacija. Značajan deo njenog stvaralaštva nastao je posle odlaska iz Sarajeva tokom ratova devedesetih i trajnog nastanjenja u Francuskoj. Bavi se i prevodenjem sa francuskog, turskog, arapskog i persijskog jezika, kao i pozorišnim i filmskim radom. Za svoj književni i naučni rad dobila je više priznanja u Bosni i Hercegovini i Francuskoj.

Muhamed Šukri (*Mohamed Choukri*; 1935, Beni Šiker, Maroko – 2003, Rabat, Maroko), marokanski pisac. Međunarodnu književnu slavu stekao je autobiografskim romanom *For Bread Alone* (srpskohrvatski prevod *Goli kruh*, Znanje, 1988), koji je prvi put objavljen 1973. godine u engleskom prevodu Pola Boulisa. Roman je kasnije preveden na više od trideset jezika, a sa knjigama *Vreme grešaka* (1992) i *Lica* (2000) čini autobiografsku trilogiju. Objavio je i zbirke pripovedaka *Ludak od ruža* (1979) i *Šator* (1985), kao i knjige sećanja na Žana Ženea, Tenesija Vilijamsa i Pola Boulisa.